



Arrest

nr. 116 034 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad KORTRIJK, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de stad Kortrijk van 24 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 januari 2013 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk neemt op 24 juni 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 september 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3. van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16 janu. 2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit : Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd :

[...]

x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ;

Volgende documenten werden niet binnen de gestelde termijn voorgelegd:

- bewijzen in het verleden ten laste geweest van de Europese vader

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen en hem *“alsnog de gunst van de gezinshereniging toe te kennen”*.

De Raad wijst er evenwel op dat hij *in casu*, overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), optreedt als annulatierechter. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de gunst van de gezinshereniging toe te kennen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

2.

Op 16 januari 2013 heeft de verzoekende partij een verzoek tot gezinshereniging ingediend aangezien hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Bij beslissing dd. 24 juni 2013 werd het verzoek tot gezinshereniging afgewezen door de Burgemeester van de Stad Kortrijk, in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verwerende partij motiveert haar weigeringsbeslissing als zou de verzoeker de bewijzen niet hebben voorgelegd dat hij in het verleden ten laste geweest is van de Europese vader. Daarenboven werd hem ook een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, samen met voormelde weigering, terwijl zijn volledige gezin/familie op Belgisch grondgebied verblijft.

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden.

3.

Het betekenen van een uitwijzingsbevel tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel is onredelijk en onzorgvuldig.

De mogelijkheid bestaat immers nog dat de beslissing de Burgemeester/Dienst vreemdelingenzaken en in positieve zin hervormd wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), gesteld dat de aanvraag van verzoeker om te worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd en tevens wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt verduidelijkt dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en met name binnen de gestelde termijn geen bewijzen heeft voorgelegd dat hij in het verleden ten laste is geweest van zijn vader. Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat deze motivering niet pertinent en draagkrachtig zou zijn en maakt niet duidelijk op welk punt bovenstaande motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Er blijkt verder niet dat een verdere motivering in de bestreden beslissing zich opdrong in het licht van het thans door verzoeker ingeroepen gezins- en familieleven. Er dient immers te worden benadrukt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk). Door louter op algemene wijze te wijzen op een gezins- en familieleven in België, doch zonder enige verdere concrete toelichting in dit verband te verstrekken, toont verzoeker een schending van de motiveringsplicht niet aan.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.1.2.2. Verzoeker betoogt verder dat het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden waar hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel.

De Raad wijst er evenwel op dat de regelgever in artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk heeft voorzien in de mogelijkheid om, indien het familielid na afloop van drie maanden niet

alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, een weigeringsbeslissing te nemen die gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan aldus niet op algemene wijze betogen dat een dergelijke handelswijze als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou dienen te worden beschouwd.

De Raad merkt bovendien op dat de *in casu* bestreden beslissing een beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet, zodat – behalve mits toestemming van betrokkene – tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd.

Een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.2.3. Waar verzoeker nog een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur wenst in te roepen evenals van “*de algemene rechtsbeginselen*”, stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft te duiden welke beginselen hij alsnog geschonden acht en eveneens een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarom deze beginselen dan wel zouden zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

3.1.2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de formele motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

“Bij een uitwijzing dreigt de verzoekende partij de banden met zijn volledige gezin te verliezen.

Zes van de zeven gezinsleden van verzoeker kregen de Portugese nationaliteit en gelet op het behoren van Portugal tot de Europese Unie, ontvingen zij ook de Belgische nationaliteit.

De motivering als zou verzoeker onvoldoende hebben bewezen dat hij in het verleden ten laste was van de Portugese vader slaat werkelijk nergens op.

Zoals blijkt uit de geboorteakte werd verzoeker op 20 december 1990 geboren in het gezin van [A.Y.] en [K.M.] te Marokko.

Beide ouders trokken met hun 5 kinderen richting Portugal en verbleven er van 03.08.2010 tot 08.08.2012 (dag van aankomst in België).

Vier van de vijf kinderen van het gezin ontvingen de Portugese nationaliteit op grond van gezinshereniging in Portugal, enkel verzoekende partij werd hier niet tot toegelaten.

Eenmaal aangekomen in België ondernam verzoekende partij de nodige stappen tot aanvraag van een procedure inzake gezinshereniging aan de Belgische overheden...

Thans oordeelde de Belgische overheid dat verzoekende partij onvoldoende kon aantonen dat hij de afgelopen jaren ten laste van zijn vader (welke toen de Portugese nationaliteit had) viel...

Verzoekende partij verhuisde naar Portugal toen hij de leeftijd van 19 jaar had en bleef altijd onder het dak van zijn ouders wonen (zowel in Portugal als in België).

De meerderjarigheid van verzoekende partij doet echter geen afbreuk aan de beslissing van de Portugese overheden.

Uit het door verzoekende partij neergelegde bewijs van economische situatie (stuk 4) blijkt:

'De heer [Y.A.], ..., verblijft in [...], in dit stadsdeel, sinds meer dan 1 jaar, vanwaar blijkt, overeenkomstig verklaringen van de verzoeker en in documenten, bewaard op het secretariaat van de Raad dat hij

maandelijks een inkomen van de sociale integratie van € 642.14 ontvangt, waarvan zijn partner [...] en de kinderen [...] deel uitmaken en dat hij maandelijks € 250.00 huishuur betaalt.'

Zo ook wordt een inschrijvingsattest voorgelegd door de regionale directie van Noordelijk Onderwijs dd. 17.09.2010, uit naam van de Technisch coördinator (stuk 5 = beëdigde vertaling):

[Y.A.], belast met het onderricht van de leerling [A.A.], zoon van [Y.A.] en van [M.K.], geboren op 20.12.1990 in de parochie van, in de Gemeente van, vraagt u zeer Geachte te willen waardigen te bevestigen dat:

- 1. Hij in dit schooljaar 2010/2011. klasse C in het 8^ojaar, basisonderwijs, in de cursus EB3CI - basisonderwijs 3^o Cyclus ingeschreven is.*
- 2. In het schooljaar 2009/2010 volgde hij het 8^ojaar, klasse B en was hij niet geslaagd*

Verzoeker toont met bovenvermelde stukken manifest aan dat hij in Portugal altijd student is geweest nooit enig inkomen heeft verworven en dus ten laste bleef van zijn ouders.

De vader van verzoeker heeft in Marokko altijd een inkomen verworven om zo zijn gezin te onderhouden. Het is voor verzoeker een raadsel waarom Stad Kortrijk besloot dat hij onvoldoende bewees/bewijst dat hij in het verleden ten laste is geweest van zijn Europese vader.

Het is bovendien totaal onduidelijk over welke periode Stad Kortrijk het dan zou hebben.

"In het verleden"? Voor welke periode precies zou enig bewijs ontbreken? Vanaf zijn aankomst in België heeft verzoeker studies hervat wat ook wijst op het feit dat hij nog niet was afgestudeerd en nooit een eigen inkomen had verworven.

De verwerende partij houdt geenszins rekening met de mogelijke risico's die de verzoekende partij loopt bij een uitwijzing, tevens wordt zijn hele gezin op die manier uit mekaar gerukt en wordt disproportioneel gehandeld aangezien verzoeker de enige is uit zijn gezin die de Portugese nationaliteit niet bekwaam."

3.2.2.1. In zoverre verzoeker opnieuw de schending van de formele motiveringsplicht inroept, kan worden verwezen naar de bespreking dienaangaande in het kader van het eerste middel.

3.2.2.2. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motivering ervan, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker diende op 16 januari 2013, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3^o van de Vreemdelingenwet:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3^o de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1^o of 2^o, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]"

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luiden verder als volgt:

[...]

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° [...]

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

Verweerder weigerde *in casu* aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden omwille van het gegeven dat hij niet binnen de gestelde termijn de gevraagde bewijsdocumenten heeft overgemaakt en met name geen documenten overlegde dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

In zoverre verzoeker stelt dat ten onrechte werd vastgesteld dat hij onvoldoende heeft bewezen in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn vader en het een raadsel is waarom de stad Kortrijk hiertoe heeft besloten, wijst de Raad er allereerst op dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Verweerder stelde namelijk niet vast dat de voorgelegde stukken niet afdoende het bewijs leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon – beoordeling waartoe hij ook niet bevoegd zou zijn, nu deze is voorbehouden voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of diens gemachtigde – doch wel dat binnen de gestelde termijn geen bewijzen in deze zin werden voorgelegd die op zijn beurt de staatssecretaris of zijn gemachtigde moesten toelaten om te beoordelen of al dan niet op voldoende wijze de wettelijke voorwaarde van “*ten laste zijn*” is aangetoond.

Kernvraag in huidig dossier betreft de vraag of verzoeker – binnen de in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit gestelde termijn van drie maanden na de aanvraag – documenten heeft voorgelegd die op zijn beurt de bevoegde staatssecretaris of diens gemachtigde kunnen toelaten te beoordelen of is voldaan aan de wettelijke voorwaarde van het “*ten laste zijn*”. Verzoeker is immers ouder dan 21 jaar.

De Raad wenst hierbij allereerst te verduidelijken dat de vereiste dat de aanvrager stukken dient aan te brengen dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon dient te worden begrepen in het licht van de interpretatie van het begrip “*ten laste*” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

Aldus dienden stukken voor te liggen die van aard zijn te kunnen aantonen dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag in de lidstaat van oorsprong of van herkomst was aangewezen op de noodzaak van materiële steun.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de stad Kortrijk bij het indienen van de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie op 16 januari 2013 werd verzocht om binnen de drie maanden – en derhalve ten laatste op 16 april 2013 – volgende documenten voor te leggen: een attest van onvermogen in het land van herkomst, bewijzen dat hij ten laste is van zijn vader, bewijzen dat hij in het verleden ten laste is geweest van zijn vader en bewijzen van inkomsten van de vader.

Verzoeker baseert zich in huidig verzoekschrift op volgende documenten om aan te tonen dat hij wel degelijk stukken heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat hij in het verleden ten laste was van zijn vader: enerzijds een attest van de economische situatie van het gezin A. gedateerd op 20 oktober 2011 en anderzijds een inschrijvingsattest van september 2010 waaruit blijkt dat verzoeker voor de schooljaren 2009/2010 en 2010/2011 student was.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat voormelde attesten pas aan verweerder werden overgemaakt op respectievelijk 15 mei 2013 en 31 mei 2013. Op lezing van artikel 52, §§ 2 en 3 van het Vreemdelingenbesluit volgt evenwel dat de aanvrager binnen een termijn van drie maanden na het indienen van de aanvraag de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de wettelijke voorwaarden die op hem van toepassing zijn vervult, dient over te maken aan het gemeentebestuur. Verder wordt bepaald dat indien het familielid na afloop van deze drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, het gemeentebestuur de aanvraag weigert. Verweerder heeft bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 16 januari 2013 ook uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker binnen drie maanden, en derhalve uiterlijk op 16 april 2013, onder meer bewijzen diende over te maken met betrekking tot het in het verleden ten laste zijn van de referentiepersoon. Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder met toepassing van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit de verblijfsaanvraag niet kon weigeren op grond van de vaststelling dat na afloop van drie maanden de vereiste stavingstukken niet waren overgemaakt.

In tweede instantie, en ten overvloede, merkt de Raad op dat op basis van deze stukken enkel blijkt dat verzoeker school liep tijdens het schooljaar 2009/2010 en het schooljaar 2010/2011 en dat hij in 2011 deel uitmaakte van het gezin van zijn vader. Verzoeker kwam evenwel pas in augustus 2012 aan in België. De voorgelegde stukken betreffen geen stukken die van aard zijn aan te tonen dat verzoeker nog school liep in het schooljaar 2011/2012 of dat hij sinds 2012 nog afhankelijk was van de materiële steun van zijn vader. Deze stukken zijn aldus niet van aard dat zij de bevoegde staatssecretaris of diens gemachtigde zouden kunnen toelaten vast te stellen dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag in de lidstaat van oorsprong of van herkomst was aangewezen op de noodzaak van materiële steun. Er kan aldus in geen geval worden vastgesteld dat het foutief of kennelijk onredelijk zou zijn om deze stukken niet te weerhouden als bewijs dat de bevoegde staatssecretaris of diens gemachtigde op zijn beurt kan toelaten vast te stellen dat verzoeker als ten laste dient te worden beschouwd van de referentiepersoon. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat uit het gegeven dat verzoeker in België Nederlandse taallessen volgt niet kan worden afgeleid dat hij tot aan zijn komst naar België student was in Portugal.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.2.2.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* betoogt verzoeker dat hij bij uitwijzing de banden met zijn volledige gezin dreigt te verliezen. Hij geeft aan dat zes van zijn gezinsleden hier verblijven. Dit betoog is evenwel niet van aard dat hiermee wordt aangetoond dat de hoge drempel die dient te zijn bereikt opdat kan worden gesproken van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, is bereikt. Te meer nu niet kan worden vastgesteld dat verzoeker, die bijna 23 jaar is, is aangewezen op deze familieleden om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Een schending van deze verdragsbepaling kan niet worden aangenomen.

3.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS